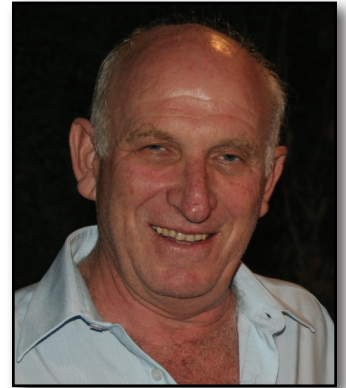

יגאל שחם 1949 - 2013

יגאל שחם. איש אהוב וחבר יקר, הלך מאיתנו בטרם עת והשאיר אחריו חלל גדול. עם המחשבה על הוצאת העיתון היה ברור שחלק יוקדש לחייו ופועלו של יגאל. בדרך נתברר שלא ניתן לכתוב ולתמצת סיפור על אדם כה מיוחד בעל לב רחב שתרם ועשה כל כך הרבה ונגע בכולנו. לבסוף הוחלט להביא את הדברים שנשאה ורד אחותו בלוויה, ובתוכם סיפורו של יגאל השזור בסיפורו של כרם מהר"ל. באהבה

אבא שעמד בראש ועד המושב הרבה שנים לפניך, כך גם אתה עמדת בראש הוועד והיית שותף למהפך ולשינויים שהמושב עבר. אגב, אבא מאוד שמח שהחלטת להתיישב בכרם מהר"ל והשביע אותך שלא תכהן בוועד המושב. אצלו זה נגמר בהתקף לב ואז עזב.

להגיש תלונה נגד קצין בכיר מאוד בצה"ל כשגילית כמהנדס המועצה שמשאיות צבאיות עם נהגים צבאיים הובילו חומרי בנין במגרש שבנה בקיסריה. עזר וייצמן שהיה אז שר הביטחון קרא לך לפגישה וברוח היתולית החל לדבר על "אנחנו הכחולים",

שעל שמו רצה שתקרא, יוסף סטלין. לבסוף התפשרו על יגאל. לימים, כששמוליק (שלז) "אחי המאומץ" החליט להתחתן עם נתי ונסעת אתו כעד לרבנות, הרב עיין בתעודת הזהות שלך ואמר: "יש לך שם כל כך יפה מהמקורות, אז למה יגאל?"

"זה לא היוסף הזה..." ענית. מילד קטן ומפונק הפכת לגבר של ממש בכפר גלים בפנימייה. שם גם גילו שלמרות הדיסלקציה אתה קנון אמיתי במתמטיקה. היית התלמיד הראשון בתולדות כפר גלים שהוציא מאה בבגרות במתמטיקה. החוש הטכני היוצא מהכלל הביא אותך ללימודי הנדסה בטכניון.

היום קוראים לתכונות בהן הצטיינת, מוח אנליטי, ידע טכני חיוניים מדויקים קרים ורציונליים, וכך גם בחיים, את החרדות של רעיה הצלחת להרגיע בקור רוח. לילדים היית אבא נהדר ואיזה מזל שהצלחת עוד לראות את ילדתך האהובה אורית מתחתנת. אני לא יודעת אם ארכלי הנכדה בת השנה תזכור אותך, אבל אתה ממש נשפכת מרוב אושר מהקטנה.

עם השנים הפכת למעין סלע מוצק של יציבות שכולם יכולים לסמוך עליו, יגאל יודע לתקן כל דבר, יגאל יודע לפתור את השאלות במתמטיקה, עם כל בעיה אפשר לבוא אליו והוא יעזור, ובעיקר סמכה עליך רעיה, שממש ממש לא יכולה בלעדיך. ואני, בעיקר הייתי גאה בך על כך שאתה הגון וישר כמו סרגל. אני עוד זוכרת איך החלטת

עשרים וחמש שעות טסנו על מנת להגיע לכאן ולהיפרד ממך אחי הקטן יגאל. מי היה מאמין שכך זה יגמר... ובעצם מבחינתי הכל התחיל כאן בכרם מהר"ל כשזיכרון החיים הראשון שלי. אני, כמעט בת שלוש צמודה לסבתא שלי כשאבא ודוד בלה משפצים את הבית בו נגור, ואני שואלת: "איפה אימא?" והיא מסבירה שאימא בתל אביב, היא צריכה ללדת ותגיע עם משהו שנשמע כמו בובה. ואמנם אחרי מספר שבועות היא הגיעה אתך. לא נתנו לי לגעת. ואולי בצדק, שהרי בילדותנו כאן החטפתי לך לא מעט מכות. אתה היית הקטן מבין שלוששתנו ודודה טונצ'ה ודוד בלה וגם סבא וסבתא גרו אתנו יחד בבית הערבי הגדול שמעבר לשדות. עליך הקטן השתגעו כולם ואני כמובן קינאתי ונקמתי בך.

אבל גם כשבכית לא הלשנת אף פעם. הייתי אחותך הגדולה ואתה נשרכת אחרי לכל המקומות בכפר, הייתי אמורה להגך עליך הקטן. אז מה לכל הרוחות קרה לך פתאום? כילד קטן, היית כל כך חמוד עד שטונצ'ה החליטה שאתה שלה וממש חטפה אותך אליה. לאחר כמה שבועות, אבא הבין שהפינוק והאהבה המטורפת שהיא מרעיפה עליך יהרסו לך את החיים, החזיר את מיטת התינוק שלך וחזרת אלינו.

בתעודת הזהות אתה מופיע בשלושה שמות, יחיאל, יוסף ויגאל. יחיאל על שם אחיה הצעיר של אימא שנרצח ע"י הנאצים וסבא ביקש לקרוא לך על שמו. אבא שלא נראה לו השם אמר שאם יחיאל גם לו יש אדם יקר

פני ראדובה (מימין) ותלמידיה ברסיטל, שנות החמישים. עומדים: שמשון שכתה ובתו עדנה

ואלו אתה, היית בטוח כפי שאמרת שניחת בגנים של אמא שנפטרה רק לפני 4 שנים בגיל 94. אפילו אבא ששוכב כאן לידך נפטר אחרי שלושה התקפי לב והיה בן 75 במותו.

וכך אתה, אחי הקטן, כל כך צעיר, מצטרף אליהם כאן. איש חכם, צנוע, עם יושרה פנימית ולב של זהב שככה פתאום נדם. ואני שתמיד ידעתי שבאהבתך אלי אתה מוכן עבורי ללכת עד סוף העולם, לא העליתי בדעתי שאשוב מטיול בסוף העולם כדי לראות אותך עוד פעם ולהיפרד לתמיד. בשם כל בני המשפחה אוהבים אותך מאוד.

אנשי חיל האוויר, ואלו אתה ענית לו: "סליחה, אני מהאדומים, מהצנחנים ואם הדבר יקרה עוד פעם אגיש התלונה". בעיני היית שמרן ומרובע למדי, אך בעוד אחיותיך ה"זרוקות" מתרצצות בכל העולם, אתה הוא זה שנשארת ליד ההורים ועזרת לא רק להם, אלא גם לאחייניות שלך, כמו אח גדול, תומך ואוהב. אבא שהיה ממייסדי המושב, בזמנו כקצין גבוה בצבא הצ"כ, הגה את רעיון הקמת הבריגדה היהודית הצ"כית שהגיעה לארץ עם כאלף יהודים על מנת לעזור במלחמת השחרור ולהתיישב במושב. וכמו